

om ham selv men lidet eller intet om deres Kærlighed. Dog var det navnlig, da hun selv skulde til at skrive, at hun havde mærket, hvor fremmed han i Løbet af faa Dage igen var bleven hende. Nu, da hun ikke længer var under Indflydelse af hans Person, og da Bevidstheden om den aarelange Adskillelse yderligere slukkede Branden i hendes Blod, havde hun pludselig intet at sige ham. Paa en vis Maade var hun derfor glad ved, at hans Breve til hende ikke blev mere kærlighedsfulde, end de fra første Færd havde været. Det var med Skamfuldhed, hun nu tænkte paa, hvorledes hun under Samværet med ham saa ganske havde givet sig sine Sanser i Vold, og naar hun et Par Gange havde ladet hans Breve ligge uaabnede, var det af Frygt for at finde blot den mindste Hentydning til de fortrolige Øjeblikke, som hun ikke længer taalte at mindes. Det vil sige: saaledes forklarede hun sig selv sin Handlemaade. Men naar hun havde gennemlæst Brevet uden at finde mindste Antydning af det, hun havde frygtet, ikke et Taknemlighedstegn, ikke et Længselsudbrud, kunde hun harmfuld kaste det fra sig uden en Gang at ville læse Underskriften.

Nu, efter Samtalen med Moderen, foregik der paany et Omslag i hendes Stemning overfor Per. Moderens Spørgsmaal og den lidt medynksfulde Tone, hvori hun talte, havde krænket hende og